

BRA TRSTV 9

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 50/2009

otevřený sbor

Úvodník: Veřejně prospěšný sbor	Tomáš Groll	2
Píseň písní: Krása nevěsty, líbeznost ženicha	Tomáš Matějovský	4
Sborové prostory:		
• Kruchta je nejlepší na uspávání dětí	Tomáš Groll	5
• Mission impossible	Roman Mazur	7
• anketa - Jak má být církev vidět?		8
Rána, do kterých stojí za to vstávat; diakonie	Pavel Hanych	10
e!BULVY: Černý talár — šedá eminence	mgmtm	11
Uchu pro potěchu: Jars of Clay	Tomáš Koutecký	12
Povídka: Tři medvědi	P. P. Payne	17
Ježíšovy tituly: Spasitel	Roman Mazur	18
Šimon, Eliška & babyboom — dopis devátý	Eliška	19
Neztratit směr i cestu do sboru; rozhovor	Roman Mazur	20
Potkali se u Kolína; víkend za humny	Ester Hubená	22
Virtuální Nohavica; recenze	Ester Hubená	24
Rock'n'Roll; recenze	František Burda	24
Muž, který nebyl; recenze	Jan Lavický	25
Střípky z kultury	Klára Schneiderová	25

Autor obálky : Poldislař

VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÝ SBOR

Tom Groll

V Bratrstvu v roce 1969 vyšel text o tom, jak jeden evangelík vzal svého kamaráda na bohoslužby: „Šli jsme dřív, aby si mohl všechno v klidu prohlédnout. Když jsme zasedli do lavice, naklonil se ke mně a povídá: „Hele, proč jsou u vchodu ti dva hlídači? Hlídadí s narafičeným úsměvem, aby jim sem neproklouzl někdo, kdo sem nepatří, že jo?“ – „Ale to jsou přece bratři starší, ti chtějí naopak každého srdečně přivítat hned u vchodu,“ hájím své bratry. „Vážně? Tak oni nehlídají, ale vítají – a kdo to má poznat?“ Tématem tohoto čísla je Otevřený sbor. Je-li něco otevřené, nebo pokud někdo už něco otevřel, tak chce, aby ostat-

ní viděli to, co se za uzavíracím mechanismem skrývá, nebo dokonce, aby ostatní vyšli. Církev a sbory měly v historii uzavíracích mechanismů celou řadu a některé stále přetrvávají. Například latinu vystřídalo církevní ptydepe. Samozřejmě, že se snažíme sbory otevírat. Ale někdy to děláme možná podobně nešťastně, jako oni dva hlídači u vchodu.

Toto číslo Bratrstva nabízí pár způsobů, kterými je možné sbor otevřít. Mají jedno společné. Nevybízí k čekání s úsměvem u vchodu, ale k vykročení s nabídkou a službou. Sbor totiž může být prospěšný nejen svým členům, ale i celé veřejnosti. ■

Rabíndranáth Thákur
(1861 - 1941, básník, prozaik a propagátor nezávislosti Indie)

Faith is the bird that feels the light when the dawn is still dark.
Víra je ptáče, které cítí světlo, ještě když je noc temná.

Foto: Joel Matějka, Kolín v mlze, září 2009

KRÁSA NEVĚSTY, LÍBEZNOST ŽENICHA

T. Matějovský

Pís 2

Dívka zpívá o své lásce, přirovnává se k obyčejnému lučnínmu kvítí, které na jaře zaplavuje louky pobřežních rovin střední Palestiny. „Kvítek šáronský“ (snad planá růže) i „lilie v dolinách“ svoji krásou vynikají mezi ostatními květinami a prudce kontrastují s plevelem a bodláčím. Milý je zase připodobněn k jabloni, tehdy v Palestině vzácnému a ceněnému stromu. Jeho stín poskytuje ochranu před horkem a jeho plody, které byly symbolem bohyně lásky Afrodité, svoji opojnou a mimořádnou vůní vybízejí k lásce.

Text můžeme opsat asi takto: Ona není pěstěná náročná exkluzivní žena z nejvyšší společnosti nabízející extravagantní prožitky. Naopak, podobá se stovkám jiných dívek, od kterých ji odlišuje upřímná láska. Jen ta ji opravdu kráslí. On není lvem salónů a veleúspěšným člověkem ve skvělém postavení. Skvělé je na něm to, že do vztahu přináší lásku, pečuje o ni a chrání ji. Láska obou roste z toho, co není na první pohled vidět: na vnitřní pravdivosti a upřímnosti; na ochotě lásku pěstovat, chránit ji a pracovat pro její růst.

Spolu odcházejí do domu vína. Co si za tím máme představit? Je to vinárna, vinný sklípek, nebo se za tím skrývá nějaký symbol? Zkusme to se symboly: dům poskytuje ochranu proti nepřítzni světa a víno je jedním ze znamení lásky. Tady se určitě nemluví o vinárně, ale o prostoru, ve kterém jsou oba pod zvláštní ochranou lásky. A hned vedle je důležitá zmínka o praporu. Kus barevné látky byl původně znaméním ochrany a životodárné síly pohanských bohů. Praporem se vymezuje prostor, do kterého nepronikne nic cizího a nikdo nezásvěcený. Láska je křehká a zranitelná, proto potřebuje

ochranu před chaosem, rozkladem a vším ostatním, co ji ohrožuje a ničí.

Milá se potřebuje posilnit. Láska ji vyčerpala jako těžká nemoc (2S 13,1-4). Proto volá po koláčích z lisovaných hroznů. To nejsou jen tak obyčejné placky pro posílení těla, ale oběti pohanské bohyně lásky Ištar, které měly povzbudit lásku i plodnost (Jr 7,18 a 44, 17-19). Gazely a laně, kterých se v přísaze dovolává, jsou také zasvěceny této bohyni.

Milý přichází a žádná překážka není tak velká, aby zabránila v setkání. Jako na jaře přilétají tažní ptáci a probouzejí se plodivé síly přírody, tak prudce přichází láska a tvoří nový vztah dvou lidí. Ale všude jsou lstivé temné síly, které ohrožují lásku (lišky). Člověk musí být opatrný. Proto se milá skrývá na bezpečném místě jako holubička ve skalní štěrbině. Vyčkává, až její milý přijde a ujme se svého úkolu ochránce, jako vítěz nad zlými lidmi a temnými silami.

Potkáváme se zde s obrazy nejčastěji převzatými z pohanských slavností božských zásnub Tammúze a Ištary. Účast na nich zajišťovala jejich vyznavačům úrodný a plodný rok. Je to únik do pohanství, před kterým tak důrazně varují proroci? Nebo dívka volá slova z tehdy běžného slovníku, která už nemají původní význam? To s jistotou nezjistíme. Ale když vezmeme vážně, že dárce lásky není Afrodita, Ištara nebo třeba Amorek, ale samotný Bůh, jistě se můžeme nechat inspirovat dívčinou písní. Zpívá o lásce, která není pouhou emocí nebo dočasným erotickým prožitkem, ale je základním rozměrem lidského života. O ni je třeba vést zápas, obětavě ji pěstovat a chránit všemi prostředky. ■

KRUCHTA JE NEJLEPŠÍ NA USPÁVÁNÍ DĚTÍ

Tom Groll

Mateřské centrum Pramínek

Rozhovor s Veronikou Grollovou a Petrou Markovou, spoluzakladatelkami MC Pramínek mezi paneláky pražského Jižního města.

Proč mateřské centrum? Potřeba sboru, nebo potřeby veřejnosti?

Pro založení MC nebyl jen jeden důvod, sešlo se jich hned několik. Prvním důvodem byl prostor našeho sborového domu. Ten se již stavěl s myšlenkou multifunkčnosti a otevřenosti k okolí, tedy obyvatelům Chodova a Jižního Města. Dalším podnětem byl babyboom v našem sboru. Krátce po sobě nás několik otěhotnělo, a tímto se na scéně objevily osoby, kterých se mateřské aktivity přímo začaly týkat a zároveň i uživatelky mateřského centra. Posledním, spíš takovým přidruženým a ze situace vyplývajícím, důvodem bylo zřízení prostoru, kde si při nedělních bohoslužbách mohou malé děti hrát a kde se může odehrávat nedělní škola.

Jak se takové centrum zakládá?

Naším prvním krokem bylo zkontaktování Sítě mateřských center. Krajská koordinátorka přišla až za námi. Nejdříve jsme si musely zvolit právní status. Buďto založit

občanské sdružení, a nebo zůstat jako aktivita sboru. Zvolily jsme sborovou variantu. Staršovstvo naše rozhodnutí odsouhlasilo a byla sepsána zřizovací listina mateřského centra. Po papírování přišlo na řadu to příjemnější - zařizování prostor. Společnou prací jsme upravili jednu z kluboven na hernu tedy vymalovali, pořídili koberec, sehnali hračky, zařídili kuchyňku s přebalovacím koutem. Vše bylo připraveno a ještě zbývalo najít maminky, které by k nám chodily. Vytvořily jsme si webové stránky www.mcpraminek.estranky.cz a po okolí roznesly letáčky s informací, že otevíráme hernu. Chvilí trvalo než se to rozkřiklo, ale maminky s dětmi začaly chodit.

Kde centrum je?

Mateřské centrum Pramínek sídlí ve Sborovém domě Milíče z Kroměříže na Praze 11. Momentálně provozujeme dva dny veřejně přístupné herny, a to pondělí a úterý dopoledne. Ve dnech, kdy není otevřena herny pro veřejnost, nabízíme prostor herny k pronájmu zejména pro dětské oslavy.

Co na to sbor? Jak vnímá vaše centrum?

Sbor je de facto zřizovatelem MC Pramínek. Bere ho jako svou nedílnou součást. Díky velkorysosti staršovstva jsme mohly zařídit hernu a další potřebné příslušenství jako kuchyňku s přebalovacím koutem. Náš sbor se dlouhodobě snaží být otevřený pro potřeby okolního sídliště, a tak je každá aktivita tímto směrem vítána.

Kdo vám pomáhal při přípravě MC?

Při vytváření Pramínku byla základní pracovní týmem naše skupinka mamin a na jednotlivé úkoly jsme hledaly šikovné pomocníky. Pana Vavřince Veselého kvůli logu, pomocníky ze sboru na malování, pokládání koberce, smontování kuchyně

a stěhování nábytku, maminku paní farářky na ušití polštářků, Jakuba Martinů pro vytvoření jednotného designu materiálů Pramínku, tj. cedule, plakáty, letáky. Doufám, že jsem na nikoho nezapomněla.

Jak vám lidé ze sboru pomáhají teď, když už fungujete?

Teď když Pramínek funguje již moc pomoci nepotřebujeme. Velkou výhodou je, že je nás sedm maminek a ochotná paní farářová, tedy dost velký počet. Nicméně, když je něco v Pramínku udělat, stačí to jen vyhlásit a vždy se nějak dobrá duše najde.

Co se týče finanční závislosti zařízení herny bylo štědře zasponzorováno sborem, ale po roce fungování je Pramínek schopen si své provozní náklady hradit z příjmů sám. Nejsou to žádné horentní příjmy, ale na nový koberec jsme si za rok našetřily :o)

Kolik času vám zabere práce v centru?

Nedá se přesně říct, kolik času vedení mateřského centra zabírá. Jednou věcí jsou služby v herně, které zahrnují otevírání maminkám, vybírání vstupného a dohled nad hernou. Hernu máme otevřenou dvakrát týdně na tři hodiny. Ve službách se pravidelně střídáme, takže na nás vychází služba tak 1-2x do měsíce. Další věci jsou organizační záležitosti, tj. vedení pokladny, příprava akcí, administrace webových stránek, informování maminek e-mailem apod., a to je dost nárazové.

Kolik „vedoucích“ MC má?

V Pramínku jsme tři maminky ze sboru, které se staráme o praktické záležitosti spojené s chodem centra a zároveň vedeme hernu. Během minulého roku se k nám přidaly další čtyři maminky, které se chopily dobrovolnictví a díky nim jsme otevřely druhý den veřejné herny. Tyto maminky nejsou ze sboru a i přesto se podílejí na rozvoji Pramínku, velmi to oce-

ňujeme a svým způsobem i obdivujeme. Bohužel, v dnešní době není běžné dělat něco zadarmo.

Kolik maminek s dětmi se k vám vejde?

Naše herna není veliká. Komfortně se tam vejde tak osm maminek s dětmi. To je v herně viditelně plno, ale ještě po sobě nešlapeme. Ale už jsme zažily v herně i jedenáct maminek, což už nebylo úplně příjemné. Náš rekord je asi 14 dětí a o trochu méně maminek na jedné narozeninové oslavě.

Co přitahuje maminky do vašeho centra?

Půjde asi jen o to, že se jak maminky, tak děti dostávají do jiného prostředí. Maminky si na chvíli odpočinou u kávičky a děti si spolu hrají. V minulém roce se utvořil okruh asi 15 maminek, které s určitou pravidelností do herny chodily. Všechny už se mezi sebou znaly, a tak děti chodily za kamarády a maminky dát řeč.

Když mluvíme o přitahování, musím zmínit náš největší loňský tahák. Uspořádaly jsme lampiónový průvod. Nakoupili jsme pár dětských svařených vín a čeka-ly. Účast nás málem porazila. Přišlo neskutečné množství lidí, a to jak maminky z herny, tak i úplně cizí lidé.

Uvědomuj si příchod, že jsou vlastně „v kostele“?

Do veřejné herny docházejí maminky s dětmi ze sídliště. Zvykly si a vůbec jim to nepřijde zvláštní. Možná je to tím, že náš kostel není klasický. Je to moderní strohá stavba. Mimochodem, kruchta je nejlepší na uspávání dětí. :o)

Na kruchtě je úžasný klid, nedoléhá na ní hluk z herny a příjemný vzduch, ani teplý ani studený. Celou příjemnou atmosféru dotváří zaoblený strop se světlovody. Prostě ideální místo na spaní. To není ale samozřejmě žádné navádění pro klímbání při bohoslužbách. Kdo ví, třeba se jim zdají nějaké transcendentální sny. ■

Víme dobře, jak evangelickou misií nikdy konat nebudeme: Nepůjdeme ve dvojicích postávat na veřejná místa s časopisem Bratrstvo, s naučenými frázemi a bez ochoty skutečně diskutovat. Nebudeme na setkání vyhrožovat pekelnými plameny těm, kdo se nestanou rychle křesťany stejného stříhu jako my. Nebudeme pořádát setkání v krytých halách zakončená výzvou k předstoupení pro ty, kdo chtějí tady a teď uvěřit. Nebudeme rozesílat e-mailový spam psaný téměř samými velkými písmeny o tom, že právě letošek se nabízí lidem jako poslední příležitost, kdy se stát NEBESKÝMI LIDMI.

Zeptáte-li se ovšem v evangelickém prostředí na moudrou alternativu, následují často rozpaky, ticho nebo zpochybnění misijního poslání církve vůbec.

Víme, komu jsme uvěřili?

Autor tohoto článku je přesvědčen, že evangelické misijní vakuum je potřeba rychle a moudře naplnit. Je totiž konverzitou – jedním z těch, kteří prožili příklon k Bohu a ke křesťanské víře až v časech dospívání nebo dospělosti, a to z úplně ateistického prostředí. Ví velmi dobře, jak ostrý je rozdíl mezi životem v důvěře v Boha a v jeho laskavé doprovázení a odpuštění, a mezi životem bez těchto hodnot. Uvědomuje si jasně, kolika dnes nevěřícím lidem by poselství křesťanské víry pomohlo odpovědět na základní životní otázky – podobně jako jemu samotnému.

Proč vlastně Ježíš svým následovníkům uložil misijní úkol? Proč máme ve všech evangeliích pokyny k šíření víry, jako například: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.*“ (Mt 28, 19-20a)?

Konat misií máme proto, že v křesťanské víře se kterémukoli člověku otevírá bohatství, které není k máni nikde jinde v našem světě. Kdo přijímá zvěst křesťanského poselství za svou, přijímá s ní také smíření s Bohem a nově inspirace k pokojnému soužití s druhými. Nemusí se jako ten, komu chybí naděje, bát těžkých zápasů v přítomnosti ani neznámé budoucnosti. Čerpá z biblických pramenů moudrost pro svá životní rozhodování... Kdo věří, je bohatým člověkem. A má se o Boží bohatství sdílet!

Neuskutečnitelná mise?

Už je zřejmé zřetelné, že zde mluvíme o misiích našich sborů v bezprostředním sousedství, nikoli o křesťanské misiích v exotických krajích. Konat takovou misií v našich českých podmínkách jistě z mnoha důvodů není vůbec snadné. I proto, že jsme prozatím vhodný model evangelické mise nenašli, nepřekvapí současný trend úbytku aktivního evangelického členstva – průměrná účast na evangelických bohoslužbách v období let 1993 – 2005 klesla ze zhruba 15.000 na přibližně 13.000.

Přes naše dosavadní tápání si můžeme být jisti, že evangelická misijní rovnice je řešitelná.

Inspirace apoštola Pavla

Inspirujme se úvahou nad způsobem misijní práce největšího biblického apoštola: U koho Pavel vždy začínal svou misií? U Židů a u tzv. „bohobojných“ – pohanů, kteří měli blízko k židovství. Proč? Pravděpodobně proto, že tyto dvě skupiny pro něj byly nejsnadněji zasažitelné. Rozuměly totiž základnímu židovskému pojetí Boha (monoteismus), byly z podobného kulturního a myšlenkového prostředí jako Pavel.

Pokračování na straně 9

JAK MÁ BÝT CÍRKEV VIDĚT?

Tomáš Hubáček,
muzikant a režisér

Tak, aby o ní potenciální noví členové měli dostatek informací a současně aby nebyla podbízivá.

Marie Medková,
celocírkevní farářka
pro mládež

Sbory dobrými akcemi s programem, který rozvíjí a obohacuje, křesťanskou službou, dobrými vztahy ve společenství. Jednotlivci nadějným přístupem k životu a žitím křesťanských ctností.

Marta Kellerová,
výtvarnice

Církev má být světlem a solí. Pak nemusí mít strach, že by nebyla vidět.

Miroslav Gabriel Částek,
herec, člen laického
sdružení sv. Dominika

Podle jednání a života věřících, jak naplňují v běžném životě svou víru.

Lister,
3. technik kosmické lodi
Červený trpaslík

Já bych řekl, že by hlavně měla ukazovat něco hezkýho, ne ty starý páprdy v prapodivnejch hábitech. Kocour by vám poradil líp. Ta jejich kočički církev to vůbec zmákla dobře (teda až na tu drobnost, že mě vůbec nepochopili a pak se vyvražďili ve svatý válce) - párky, koblihy, chrám jídla. Už chybí jen pivo a indický placky.

David Šorm, farář, člen COMu

Jako chameleon ve večerníčku Žofka. Měla by být viděna, když jde o prezentaci činností, ve které působí (děti, mládež, kultura, potřební, diakonie, senioři apod.). Pokud ale zvěstuje evangelium, ukazuje cesty k Hospodinu, měla by umět ustoupit do pozatí a skrýt se. V ZOO je přeci u klece napsané, že uvnitř je chameleon, tak je to každému jasné.

Martina Černá,
členka COMu

Myslím, že církev by měla být v první řadě místem slova Božího. Ve druhé řadě by měla působit jako milosrdný Samařan - být vnímavá a nápomocná lidem, kteří jsou v tíži, nemocní, staří, malí, ztracení, závislí, bez práce či nešťastní. Když toto bude dobře plnit, nemusí se zabývat tím, jestli má nejmodernější image a cool styl.

Pokračování ze strany 7

Jinak řečeno: Pavel se nesnažil přeskočit celou mezeru mezi světem křesťanů a nekřesťanů najednou, ale po menších krocích. Podobně i u konvertitů současnosti obvykle platí, že se k Bohu a k víře nepřikloní při jedné jediné zásadní zkušenosti, ale spíše po několika menších krůčcích.

Podle tohoto vzoru můžeme podle svých možností a schopností nastavit činnost našich společenství tak, aby nabízela pozitivní podněty a impulsy lidem s různým vztahem ke křesťanství. Aby jim vždy nabízela onen jejich „krůček“, blíže k Bohu i k víře.

Jak na naprosté odpírání?

Těm, kteří jsou velmi ostře protikřesťanští nebo proticírkevní, stačí dát vhodným způsobem vědět, že jsme tady a že jsme milí a otevření lidé - ačkoli věříme v Boha! :-) Vše začíná už tím, že jsme jako jednotlivci mezi svými nevěřícími příbuznými, přáteli, spolužáky a spolupracovníky tak nějak normální, a při tom se nebojíme zmínit o kostele, mládeži, Bohu... Pokračovat to může tím, že budeme pěstovat hluboké vztahy a přátelství i s lidmi mimo církev.

Podobným způsobem může působit i sbor - zde mají místo např. koncerty pořádané v našich kostelích a modlitebnách. Hodně při tom závisí na místních podmínkách. Např. v Praze - Libni se sbor již před 10 lety ujal zdevastovaného dětského hřiště, které dnes slouží široké veřejnosti. Nebo pravidelně pronajímá kapli pro akce Mateřské školy. Pronájem je poskytnut výměnou za krátkou a nevtravnou prezentaci činnosti sboru.

O konkrétním obsahu křesťanské víry zatím téměř není řeč, přesto podobná prvotní otevřenost jednotlivých křesťanů i celku sboru vytváří nutné zázemí pro další misijní práci.

První bariéra je odstraněna, co dál?

Pak se všude kolem nás a kolem našich sborů objevují lidé, kteří se vlivu křesťanství zásadně neuzavírají. Jsou už ochotni pohovo-

řit a přemýšlet o tom, co křesťanská víra obnáší. Ve vztahu s takovými lidmi máme úkol přiblížit jim vhodným způsobem obsah víry.

Jako jednotlivci jim např. můžeme poskytnout kvalitní literaturu, která přibližuje, co znamená věřit a žít jako křesťan - rozhovory, beletrii, křesťanskou apologetiku (obranu). Nebo se nebát promluvit u čaje, kávy nebo piva jednoduše o tom, jak je pro nás samotné víra důležitá a proč.

Sbor má mít pro takové připraveno rovněž co nejvíce impulsů uvedené dobrou propagací i mezi širší veřejností: kvalitní generační setkání, inspirující web, dětský karneval, besedu se zajímavým hostem, přednášku na téma zajímavé i pro nekřesťany, vánoční divadlo, prázdninové pobyty mládeže nebo rodin s dětmi... V neposlední řadě by i běžné bohoslužby měly být připravovány s ohledem na to, že se na nich takový „hledáč“ může objevit. Je potřeba např. pořídit papírový program bohoslužeb, v řeči modliteb i kázání se vyhnout vší církevní hatmatilce, zařazovat písně kvalitně doprovozené na varhany i na kytaru...

Sladká sklizeň misijního ovoce

A pak jsou lidé, kteří jsou už zvěsti evangelia úplně otevření. S takovými povedeme ve škole, v zaměstnání, v čajovně nebo v hospůdce předlouhé hovory o víře. Nechají se už pravidelně a často zvát na křesťanské akce i bohoslužby. V pravou chvíli je pak máme nasměrovat k důvěryhodné osobnosti (nejčastěji faráři či farářce), která je povede v předkřesťní nebo předvstupní přípravě.

Když pak takový člověk přijme křest nebo se rozhodne stát oficiálně členem našeho sboru, misijní práce dojde svého cíle. Není to ovšem samozřejmě konec naší společné cesty. Ale to je pak na jiné téma...

Optimistický závěr

Misijní úkol není nespelnitelný a nemusí být břemenem, nýbrž radostí. Musí být ovšem vzat vážně jednotlivými evangelíky i sbory jako celky. Farář, staršovstvo i všichni členové musejí být zajedno v tom, že tady jsme jako věřící i kvůli misii. Musí být zajedno ve svém otevřeném křesťanství. ■

RÁNA, DO KTERÝCH STOJÍ ZA TO VSTÁVAT Pavel Hanych

„Pane Bože, prosíme za dnešní den, ať je hezký pro nás i ty kolem nás,“ doznívá farářova modlitba. „Amen, amen,“ nese se všude kolem. Nejsme v kostele ani na gigantickém modlitebním setkání, nýbrž ve středisku Diakonie Ratolest v Praze-Strašnicích, které se stará o děti a mladé lidi s kombinovaným postižením. Je úterý, 8 hodin 17 minut. Ranní půlhodinová pobožnost s písničkami a modlitbou se zvolna přehoupala do druhé poloviny.

„Pšijďjž, pšijďjž,“ ozývá se potichu, jakoby nesměle prosba z Vendulčiných úst.

„Proč ne, dlouho jsme ji nezpívali, tak ji dáme,“ podíváme se na sebe s druhým Pavlem, Klíneckým. Jídelnou se nesou kytařové tóny předehry známé písničky Miloše Rejchrtu. Za chvíli se přidávají různé rytmické bicí nástroje, kolik jich jen účastníci pobožnosti právě mají v rukou. Chvílemi je to taková akustická smršť, že se s Pavlem skoro neslyšíme. Ale když s někým zpíváte každý týden už po šest let, začne mezi vámi fungovat cosi, čemu se někdy vznešeně říká muzikantská intuice. Navíc rytmus perfektně „drží“ vytrvalým bubnováním další z klientů, Michal. Podle jeho rytmické preciznosti by snad mohli hrát Berlínští filharmonikové. Díváme se na sebe a zpíváme zplna hrdla. Vendulka už nese dítí tiše na židli, ale právě se roztáčí. Na světě pravděpodobně nepotkáte jiného člověka, který by byl schopen točit se kolem své osy tak šílenou rychlostí, s takovou elegancí a ještě si při tom nic neudělat. Nejsem odborník, ale když se Vendulka točí, myslím, že má radost. „Pane faráři, ruku líbám, přijďte zas, my k vám taky nechodíme,“ hřímá dvoumetrový Mojmír, se kterým bych se rozhodně nechtěl hádat o to, kdo bude mýt nádobí. „Buou knedlíky? Buou knedlíky?“ ptá se nedočkavě David. Často se ptá a snad vždycky na to, jestli budou k obědu knedlíky. Navíc rád mluví s člově-

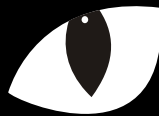

středisko Ratolest

kem pěkně z očí do očí, což v tomto případě znamená ze vzdálenosti přibližně pěti centimetrů. Odpovídám, že dnes ne, dnes bude rýže, jídelní lístek přečtu i na dálku.

Pár písniček a blíží se závěr. Nakonec se všichni společně vezmeme za ruce a přečteme biblický verš, který nahlas zopakujeme. Třeba: Toto je den, který učinil Hospodin, proto jásejme a radujme se z něho. (Žalm 118, 24).

Ranní pobožnosti v Ratolesti mám rád. Těší mě, když mohu maličko přispět k tomu, že dětem a mladým lidem, kteří sem chodí, začíná den o něco lépe. Těší mě, když mohu vidět, kolik skvělé práce se ve středisku děje a kolik dobrých lidí se na ní podílí. Těší mě také to, že já sám od Vendulky, Michala, Mojmíra, Davida i ostatních (a spolu s nimi) tady mnohý dostávám: vždyť toto je den, který učinil Hospodin, toto je den, který nám byl dán. Mně i tobě, nám takzvaně zdravým i těm druhým. Spojuje nás dar života, dar nového dne, dar tepla, blízkosti, lásky. A snad i vědomí, že víme, kdo je Dárce těch dobrých věcí a především, že On, Dárce, ví o nás. Pak v různých situacích, které den i život přinášejí, může v myslí (mnohdy i osvobodivě) rezonovat to ranní zastavení: Toto je den, který učinil Hospodin, proto jásejme a radujme se z něho. Amen. ■

ČERNÝ TALÁR - ŠEDÁ EMINENCE

mmtg

NOMINACE

PŘEDSTÍRANÉ PŘEKVAPENÍ ?

Na sjezdu jste mohli vidět vyhlášení soutěže Černý talár. Do posledního kola soutěže se dostali čtyři finalisté: prof. emdr. Emanuel Chmelík, p. Prokop, p. Benedikt XVI. a Marie z Medkova.

Soutěž probíhá takto: mládežníci, faráři a staršovstva ČCE v prvním kole navrhnou kandidáty. Další kola zužují okruh nominovaných, až k finálnímu počtu čtyři, tj. symbolu celého světa.

POZOR!!! Podle našeho náhodného průzkumu na Sjezdu v Kolíně jsme nenašli nikoho, kdo ve zmíněné anketě hlasoval! Máme vážné podezření, že výsledky soutěže byly ZMANIPULOVANÉ! Kdo tahá za nitky?

REAKCE PORAŽENÝCH

Nejmenovaný katolický hodnostář nám řekl: „Nominace Benedikta nás velice potěšila a do poslední chvíle jsme dou-

fali, že se stane farářem mládeže on. Je moudrý, zkušený, rozhodný, umí jasně vymezit hranice a vést. To všechno mládež potřebuje! Výsledek soutěže nás poněkud vyvedl z míry. Dotklo se to všech našich věřících.“

Profesor Chmelík si nebere servítky: „Není to projev neskromnosti, když řeknu, že jsem měl vyhrát já. Evangelíky znám - s prominutím - nejlépe na světě. Zkušeností i titulů mám rozhodně více než vítězka.“

Pana Prokopa se prohra evidentně dotkla nehlouběji. Vzkázal: „Ať ukáže, že na to má.“

A my se ptáme: KDO NOMINOVAL MARIU Z MEDKOVA? JDE O ZÁJEM ČESKÉ ŠLECHTY? NEBO FEMINISTEK? JAKÝ JE VLASTNĚ JEJÍ VOLEBNÍ PROGRAM?

JARS OF CLAY

Tomáš Koutecký

Zn. hudební stálost

Jestli od hudební skupiny očekáváte, že si zachová svůj svébytný styl a nepřijde s každým dalším albem s něčím zcela odlišným, tak Jars Of Clay (česky „hliněné nádoby“ – původ hledejte ve 2.Korintským 4,7) vás rozhodně nezklamou. Neznamená to ale, že by hráli pořád stejně. Jejich hudba prochází již patnáctiletým vývojem, a tak je to na ní určité znát. Ale vezměme to pěkně od začátku.

Od studií ke Grammy

Budoucí skupina se poprvé potkala na Greenville College ve státě Illinois začátkem devadesátých let při společných studiích. A samozřejmě jako pilní studenti měli spoustu času na společné hraní, a tak kromě hraní po barech a hudebních klubech nahrávají první demo nahrávku Frail (1994). A jak už to u úspěšných skupin bývá, všimlo si jich pár vlivných lidí a nahrávacích společností, které se jim snažily nabídnout spolupráci. Tu nakonec podepsali u společnosti Essential Records a pod jejími křídly vydávají o rok později své první album Jars of Clay (1995). To obsahuje přepracované verze sedmi z celkových devíti skladeb dema Frail plus další čtyři nové, mezi nimi i největší hit skupiny – skladbu Flood. Zbývající dvě demovky se opět v přešitém kabátě objevily na druhém albu skupiny nazvaném Much Afraid (1997). Tímto albem začíná z hlediska získaných ocenění veleúspěšná troj-série. Alba Much Afraid, If I Left The Zoo (1999) a The Eleventh Hour (2002) získávají každé po jednom ocenění Grammy i několik dalších cen.

Folk-rockeři

Akustický zvuk s perfektním provedením a prolínáním kytarových partů byl vždycky jedním z rozpoznávacích prvků Jars of Clay. K tomu ještě zapojení smyčců (např. skladby Blind nebo Four Seven), mandolíny, banja nebo akordeonu vytváří svěží zvuk, sty-

lově řazený někde mezi již zmíněný akustik rock, folk rock a díky občasnému využití smyček bicích i pop rock. S postupem času se u již zmíněných alb začaly s větší pravidelností objevovat i elektrické kytary a zvuk se posunul o kousek blíž ke klasickému rocku. To se ale změnilo s albem Who We Are Instead (2003), které se jak hudebně, tak textově velmi blíží prvnímu počínu. Textové náměty se od emocionálních a poetických přesouvají ke zjevněji křesťanský zaměřeným. Ještě blíž se k nim dostali ve svém dalším projektu, albu Redemption Songs (2005), které je plné klasických hymnů (např. I Need Thee Every Hour nebo It Is Well With My Soul) s novým, velmi příjemným a moderním zvukem.

„Album, kvůli kterému si budou lidé Jars of Clay pamatovat“ – tak byla jedním hudebním časopisem označena jejich další deska Good Monsters (2006). A já s tím musím jen souhlasit. Jde zatím asi o jejich nejlepší počín, poslední album The Long Fall Back To Earth (2009) se mu však blíží nejen kvalitou, ale také ostřejším rockovým zvukem některých písní.

Blood:Water

Když zpěvák kapely Dan Haseltine navštívil v roce 2002 Afriku, vznikla z této návštěvy myšlenka pomoci Africe. Název neziskové organizace Blood:Water jednoduše vyjadřuje to, o co skrze něj Jars of Clay usilují. Čistá krev a čistá voda jsou základní věci, které jsou v Africe potřeba. Takže jedním z projektů je výstavba tisíce nových studní a na druhé straně také výstavba hospiců pro nakažené AIDS. ■

UZDRAVENÍ MALOMOCNÉHO

Pavel Jun

JAKÝ MÁTE PRVNÍ DOJEM Z OBRÁZKU? O ČEM TO JE? PODLE ČEHO TAK USUZUJETE?

Mluvili jsme o tom, co to obnáší být člověkem na základě obrazů Chagalla. Teď máme řadu obrazů uzdravení – nemoc je vlastně „něco špatně“ v lidském životě – a tím v tom pokračujeme. KDYBYSTE TO NEVĚĎĚLI, JAKÉ JE TÉMA OBRÁZKU?

Můžete na obrázku vidět samotu. Vyloučení. Ale také hněv, zuřivost (postava nalevo), odevzdanost, bezmoc obětí (postavy dole).

Mluvili jsme o slepotě, hluchotě a nemotě, ochrnutí. Teď o **malomocenství**.

KTERÁ POSTAVA VÁS ZAUJALA, ZARAZILA? KDYBYSTE SI MĚLI VYBRAT, KTEROU POSTAVU BYSTE SI VYBRALI?

V bibli nešlo o lepru, i když řecké slovo znamená malomocenství. Šlo spíš lupenku. Příčiny této nemoci jsou neznámé. Souvisí to s krví, bývala „rodinná“, přesto není nakažlivá ani zděditelná. U neizraelských národů zůstávají takoví malomocní v rodinách, malomocní úředníci na svých místech (například Námán Syrský).

Vydělení malomocných v Izraeli se nedělo proto, že by se báli nákazy malomocenství, ale proto, že malomoc před zákonem kulticky znečišťovala, takže spolužití, které přímý a nepřímý kontakt způsobuje, znamenalo pro všechny kultickou nečistotu. Lev 13,19nn ukazují, že kritéria „čistoty a nečistoty“ skutečně byla ne medicínská, ale spíše „vizuální“.

Pokud kněz podle zákona vyhlásil nemocného jako kulticky nečistého, musel roztrženým šatem, prostovlasostí, zahaleným vousem a varováním „nečistý!“ všechny kolem jdoucí varovat. Na základě takových předpisů vydělení vznikla obava nakažení se. I když se v nemoci neviděla zvláštní nakažlivost, vyhýbali se „nakažení“, a viděli v nemoci výraz zvláštní hříšnosti.

„Malomocenství“ (lupénka) je chronicky probíhající nemoc, která může náhle začít, ale nemůže náhle zmizet. Proto udivovala Ježíšova uzdravení.

CO BY VÁM VADILO NEJVÍC, KDYBYSTE BYLI MALOMOCNÍ?

Samota. Nepřijatelnost. Jsem outsider. Divné pohledy, které na mě lidé vrhnou.

Divné myšlenky, které o mně mají. Fatálnost... Puncu nepřijatelnosti se nezbavím.

PŘIPADÁTE SI TAK NĚJAK NĚKDY?

Lidé se vám vyhnou. Jste pro ně nepřijatelní.

CO Z VÁS MŮŽE UDĚLAT „MALOMOCNÉHO“? *Pomluva. Nárok (něco po druhých chcete, nebo třeba jen být jim nablízku).*

Základní dispozice: Všechno, co je na tomto obrázku, je za ostatním drátem. I Ježíš. Demolovaná, prostřílená značka Stop označuje tuto hranici viditelněji. Tu začíná společenská země nikoho, ghetto exkomunikovaných, opuštěnost malomocných nebo malomocnými *udělaných*.

Když srovnáte – postavení Ježíše z jiných obrazů: Tam byl vždy Ježíš na jedné straně – jakoby *proti* „jinému“.

Tu je uprostřed dění, vnější i vnitřní střed v jednom. Proti komu je? (Proti nám?). Nebo spíš není teď *proti* – ale „za“ *někým... S někým*.

Je (nějak vysoko) nad Stop a svým místem mimo drát ji dává do otázky. Nemá roli (spis, zákon?) v ruku. Místo toho ruku kolem malomocného, přátelsky, na rameni: působivé gesto, které naznačuje, jak se s ním Ježíš solidarizuje, kde je jeho místo, pokud lidé mezi sebou a jinými udělají hranici, vytvoří ghetto. (Ježíš je víc než zákon). Kůl mi připomněl kříž.

Zahalená postava, je postava, kterou najdeme třeba v Indii. Má síť před očima, aby mohl a vidět. Jinak z ní nevidíme nic, nevíme, jak ji malomocenství poznamenalo, nemůžeme mu vidět do obličeje, vnímat její duševní stav. Pro společnost je anonymní. Jen demonstrativně nesený plechový hrnec, kterým žebra almužnu, ukazuje, na jaké gesto je sociální vztah redukován.

NA PRAVICI JEŽÍŠE KŘIČÍ **MLADÝ MUŽ** SKORO EXTATICKY. Barva kůže, rysy obličeje jej ukazují jako „cizince“, gasarbeitera, menšinu etnickou, která není nikde vnímána dobře. Proto žádná domovská práva. Žijí přede dveřmi. Nedovolá se...

POD TÍMTO NAŘÍKAJÍCÍM JE **VYHNANÁ DÍVK**A. Příběh její je znám (z pohádek – vyhnáný sirotek z Grimma). Drát ji označuje od začátku jako „malomocnou“, vyhnanou. Proč je vyhnaná?

Teď se shromažďuje s těmi, kteří sdílí osud exkomunikovaných lidí, i s Ježíšem.

Na druhé straně kůlu leží, vyčerpán nebo sražen pozdější **souputník (der Volksgenosse) Ježíše**. Žlutá hvězda jej označuje jako 6 milionů těch, které nacistická nenávisť poslala do plynových komor. Upomíná na židovský osud v dějinách křesťanství.

JINÝM ZPŮSOBEM PATŘÍ **HARLEKÝN** K MALOMOCNÝM.

Tváří se něžně. Housle – asi hraje něco hezkého, neprovokuje...

Je na straně Ježíše, protože svým vědomým nepřizpůsobením se brání proti vší občanské tvrdosti. Protože ta se objevuje v rouše „argumentace“, se seriózní vážností, aby mohla před sebou a v občanském rituálu obstát, nemůže chtít být harlekýn ani seriózní ani občansky clever. Může akceptovat jen bláznovu čepičku, proti dení tuposti dávat svou písničku – v naději, že přesto někdo jeho píseň o lidském, bratrském životě uslyší.

CO KŮŇ? Vzpíná se zleva, napravo má svůj obraz, z Guerniky, od Piccassa. V Guernice ovládá umírající koňská hlava střed obrazu jako odkaz na stvoření hynoucí nevině ve všech válkách.

Tak kůň v našem obrazu. Stojí a pláče za všechny opovržené, vykořisťované, týrané stvoření. „Bez vlastní viny“. Kdyby zvíře chybělo v kruhu vyhnaných, obžaloba tohoto obrazu by nebyla dost vícehlasá.

Všechno je za **ostnatým drátem**. Jen s výjimkou ptačího hnízda, které je právě na něm. Pět malých ptáků sedí spolu, mají ono hnízdo, které je odňato všem za drátem. Šestý pták krmí pět hladových housenkou. Právě pod Stop, protiobraz proti všem vydaným do nouze bezdomovců.

Přesto tento pták je příliš slabý, je tísněn, může být brzy vytlačen z hnízda. Kde se to děje vždycky ve světě? Je svět konstruován tak, že lidé proti tomu nic nezmohou? **Pozadí** – z jedné strany noc, z druhé – svítání nebo západ slunce (co by se vám víc

hodilo do souvislosti?). Světlo kolem Ježíše. Bouře?

***

Malomocní. Vydělení. Exkomunikace. Ex-komunio. Vyloučení ze společenství. Jak se vyděluje a táhne hranice. Kdo je vytyčuje, proč? Je malomocenství vlastní vinou?

Neláska. Neschopnost přijmout druhého. Připustit jeho blízkost.

Sobectví (půjdu si po svém). Strach. Jinakost.

Vína. Člověk něco zkazí...

Malomocenství vlastní vinou?

Lenost, nezalamovat, netrápit se druhými (pokušení doby, na člověka toho doléhá tolik, že čemu se může vyhnout, tomu se vyhne (Cobain) – a pak si uvědomí, že je out. Sám.

Jsou lidé nepřítazliví... Proč nést s tebou tíhu tvého života a tvou nepřijatelnost?!!

Čím dál víc se podobáme společnosti malomocných.

Jaký máte nyní dojem z obrazu? Ježíš a „jeho družina“. Do toho hrozného zátiší... přibyl On. Něco se bude dít. Já ze všech obrazů „o Ježíšovi“ zatím mám „nestatický dojem“. Proto bych preferoval ráno...

Ježíš ví, kam jde, co dotyk s malomocným znamená. Malomocenství jako nemožnost být bez vědomí viny, a s ....

Zkušenost s Ježíšem je údiv – já (malomocný vlastní vinou i vinou druhých) jsem přijatelný, přijatý. „Čistý“.

„Obrazům z naší učebnice je z jisté strany vytýkáno, že bezprostředně zobrazuje bídu světa, a že se na to dá reagovat syndromem strachu. Ale potlačení, vytlačení není pedagogické, ale zpracování.“

TŘI MEDVĚDI

P. P. Payne

Žili byli jednou tři medvědci. Žili daleko na severu, až u hranice s Finskem. Přes tu hranici se pašovalo zboží, potajmu se chodilo na nákupy. Vlastně kromě medvědů tam žili samí pašeráci. Také medvědi chodili za hranice, ale nic si odtamtud nenosili. Až medvědí máma. Měla s těmi třemi medvídky totiž velkou potíž. Zlobila a vůbec nechtěla spát. Ani v zimě ne. Stará medvědice se proto vydala do Finska a přivedla si odtamtud laponského čaroděje, aby medvídata uspal. Když přišli domů, čenichem

rozmístila chasu po podlaze a čaroděj začal vyprávět. „Vzpomínáte, jak jste zlobili a utekli mamince do Finska?“ Vyprávění pokračovalo. Medvídci nakonec nejenže usnuli, ale rovnou umřeli. Byl to totiž vpravdovej čaroděj.

Petr Pazdera Payne: Dibujos

Ilustrace: Kateřina Kabešová

SPASITEL

Roman Mazur

Asi víte, kdo nechce být spasen. Nebo nevíte? Přece jetel!

Zní to poněkud archaicky, ale přesto tomu stále rozumíme: „Spasitel“ je ten, kdo od něčeho „spasí“ (nikoli „spase“:-), tedy zachrání.

Potřebujeme Spasitele - Zachránce?

Celou Bibli zní jako refrén, že lidé potřebují pomoc z „druhé strany“. Vše, co je člověku blízké a milé, je totiž vždy zároveň křehké a pomíjivé. Ani pokrok vědy a techniky, ani čím dál kvalitnější vzdělání, ani rostoucí bohatství nedokážou člověka uchránit od některých z nejzákladnějších životních pastí. Nejzřetelněji se lidská křehkost a slabost projevuje tváří v tvář hříchu a smrti - dvěma nepřátelům, které Bible považuje za vůbec nejhorší.

Nejprve hřích. Všimněte si: Nikoli „hříchy“, ale „hřích“. Klíčovou lidskou vinou je ta, která se jmenuje pýcha. Staví se proti Bohu („Nepotřebuji tvou pomoc, stačím si sám.“) i proti bližním („Jsem lepší než

většina ostatních, tak co po mně chtějí!“). Z pasti hříchu vysvobozuje Ježíš dvojným způsobem. Nejprve tak, že svým životním stylem i obsahem kázání ukazuje jak jeho nebezpečí, tak nabídku Božího rozhrěšení pro pokorné. A pak svou obětí na kříži „za naše hříchy“.

Druhou klíčovou pohromou lidského světa je smrt. Někteří říkají, že je dobrá - je spravedlivá a nikomu nestrání. Osobně jsem to tak nikdy nevnímal. Smrt je hrůzná. Stejně tak jako pýcha, jen jiným způsobem, likviduje i smrt naše vztahy - k Bohu i bližnímu. I tady Ježíš nabízí řešení. Existují totiž velmi hodnověrná svědectví jeho nejbližších, že po své tragické smrti nezůstal v pařátech smrti tak jako všichni ostatní. Vstal z mrtvých, byl vzkříšen! A Bible je plná jistoty, že to nebyl jen nějaký fakířský zázrak. Ne, od té chvíle už je svět jiný. Ježíš vládne od té chvíle i nad smrtí. A může z jejich drápů vytrhnout i nás.

Čím skončit? Citátem o Ježíšovi z jedné vánoční písně: „Bůh, člověk též pravý, pomáhá z bída zlé nám, hřích i smrt odpraví.“ ■

božský vtipy

TG & JJ

DOPIS DEVATÝ

Eliška

Milý Šimone!

nenecháme se přece omezovat tím, co si někdo myslí. Karel i Markéta přece ví, co si píšeme.

My se máme moc krásně, z Jáchyma se vyklubal bojovník ve vysoké trávě a milovník písčinych bouří. Když už jsme u toho písčiny. Všechny maminky na písčiny se svými dětmi rozmlouvají a hrají si s nimi, jenom já, jakmile dorazíme na písčiny, chvatem umísťuji Jáchyma mezi bábovky a ostatní děti a běžím k první lavičce, abych si tam mohla číst. Tedy ne vždy, ale často. Pochopitelně periferně kontroluju, zda Jáchym někoho netluče (zřídkačváj) nebo někdo netluče Jáchyma (poměrně často). Mám tedy vlastně dva problémy. Za prvé na matky ostatních dětí jistě působím jako naprosto příšerná matka, která si čte, místo aby se věnovala svému dítěti. Druhý problém je, že Jáchym si nechá od ostatních dětí hračky a vůbec je na můj vkus ve vztahu k ostatním dětem moc krotký. Sám jsi to viděl posledně. Říkám si ale, že on se otrká. Koneckonců, vidím už první úspěchy - nedávno majzlul jednu holčičku na písčiny lopatkou po hlavě poté, co mu ji chtěla sebrat. Pochopitelně jsem mu vysvětlila, aby si lopatku vzal nebo v lepším případě jí ji půjčil, ale aby holčičku nebalal, ale v duchu jsem byla ráda, že už si konečně nenechá od dětí všechno líbit. Takže ten druhý problém se vlastně už začíná řešit, ale co s tím čtením na písčiny? Já nevím, asi by mi to mělo být jedno, co si druhý myslí, ale když si uvědomím, že s těmi dětmi bude Jáchym chodit do školy, asi bych se měla pokusit o nějakou lepší prezentaci naší rodiny před jejich matkami. Asi bych měla přestat číst a začít předstírat, že jsem úzasně nápaditá a ohromně hravá matka (abych klukovi nezkazila budoucnost:-)). Vlastně mě napadá, že možná některé maminky taky něco předstírají, třeba se chtějí před ostatními předvést jako dokonalé matky, já nevím, ale je pravda, že někdy to tak na mne působí. A co se týče zkažené budoucnosti Jáchyma: Karel tvrdí, že to mám marně, že Jáchym bude dětem asi stejně připadat „trochu

divnej“, tak jako jsme připadali svým spolužákům my. Už jen to, že chodíme do kostela a nemáme televizi, z nás činí v očích okolí podivný. Ještě že už máme aspoň to auto, dokud jsme ho neměli, dívali se na nás tady na maloměstě jako na blázny :-).

Moc jsem si asi taky nepolepšila reputaci, když mi nedávno volal náš kamarád. Do telefonu mě oslovil „Ahoj, maminko!“ Řekla jsem mu, že nejsem jeho maminka a že jediný, kdo mne kdy smí oslovovat maminko, je můj syn a jeho případní sourozenci. Byl překvapen, proč mne to tak pohoršuje. Ale mně to vadí. Stejně tak nám s Karlem vadí představa, že bychom si měli říkat „maminko“ a „tatínku“. Říkali jsme si tak občas, když se Jáchym narodil, ale to trvalo jen krátce. Pak jsme se shodli na tom, že ač máme dítě, je pro mne Karel stále Karlem a já pro něj Eliškou a tak to taky zůstane. Mateřství je to nejkrásnější, co mě v životě potkalo, a vím, že teď prožívám nádherný čas. Ale myslím, že pro mne jako pro ženu je rovněž podstatné, abych si uchovávala jakousi integritu a kontinuitu svého života. Nechci vyměnit své jméno, kterým mne oslovuje Karel, nechci ztratit své zájmy a nahradit je výlučně zájmem o dítě a rodinu, nechci ztratit svou profesi a stát se pro všechny „maminkou“. Myslím, že žena mateřstvím nemusí nutně něco ztratit. Chci být maminka pro Jáchyma, ale stále Eliška pro okolní svět a taky pro sebe.

Opatrujte se a mějte se rádi!
Eliška

NEZTRATIT SMĚR I CESTU DO SBORU

Roman Mazur

Sbor v Dobříši (osmitisícové městečko ve středních Čechách) byl pár let před listopadovou revolucí „na zavření“. Dnes se bohoslužeb účastní průměrně kolem 60 lidí, a i když část z nich tvoří dosti pravidelně hosté z Česka i ze zahraničí, je naprosto jasné, že sbor se stal pod vedením farářů otce a syna Hejzlarových plně funkčním a velmi živým. Ptali jsme se mladšího z nich – Samuele.

Jaké je prostředí, ve kterém Váš sbor působil a působí?

Dobříšský sbor je svým charakterem typicky diasporním sborem, většina členů dojíždí na bohoslužby z okolních obcí či měst. Dobříš má přibližně osm a půl tisíce obyvatel a je z minulosti (též vlivem hornictví nedaleké Příbrami) silně poznamenáno komunistickou ideologií. Přesto se po roce 1989 zdvihl zájem o křesťanské hodnoty a společenství obou zde působících církví (ČCE a římsko-katolická farnost) se rozrostla. V roce 1988 proběhla změna hlavního sídla našeho evangelického sboru z Příbrami na Dobříš, a to z důvodu silného obnovení sborového společenství právě v Dobříši.

Kdy byl Váš sbor na tom nejhůře - ve společném prožívání víry, v počtu aktivních členů, finančně nebo jinak?

Nejhorší období pro sbor bych viděl před rokem 1988, kdy společenství jak v Příbrami, tak i na Dobříši velmi skomíralo. O tehdejší dobříšské kazatelské stanici už se možná nedalo říct ani toto. Pamatuji se např. na bohoslužby, kde nás sedělo asi deset, přičemž naše rodina čítala 5 osob. Na psychiku a duchovní stav obou společenství negativně zapůsobilo i několik sporů, jak s dřívější farářkou, tak se vznikajícím Křesťanským společenstvím (to ovšem až po roce 1989). Především to ale byl ještě předrevoluční tlak státního do-

hledu (komunistického církevního tajemníka), jemuž bylo farářkou A. Šounovou v mnohém vyhověno, co na dlouhou dobu poznamenalo celý sbor. Aktivita sboru byly v podstatě nulové. Bylo to období celkové frustrace, jak duchovní, tak finanční. Bohudík je tato doba již za námi, ale vždy, když se objeví potíže, např. i v osobních vztazích, velmi rychle si na minulé časy vzpomeneme. Je nám to stálým varováním, na jak dlouho se sbor může potopit do svého „temna“, nebudeme-li ohledávat to podstatné, co sbor tvoří a z čeho má žít. Finančně byl náš sbor doslova na nule. Od nástupu mého otce v roce 1988 se začalo s investicemi, které finančně podpořilo (vpodstatě umožnilo) několik německých sborů. Rychle však stoupla i obětavost místních členů, z nichž se brzy vytvořilo společenství kolem 20 lidí.

Jak se Tvůj otec a zároveň Tvůj předchůdce na farářském místě vyrovnával s nepřiznivými komunistickými úřady?

Otec se mnohá léta snažil o kazatelské povolání, které mu bylo ovšem několikrát (i po úspěšných volbách v prázdných sborech) znemožněno, přičemž to nebylo za-

příčiněno jen státními orgány, ale i kvůli neochotě církevních představitelů. Státní souhlas dostal až ke svým padesátinám a ujal se kazatelské služby nejprve v Berouně. Zde měl jednu příhodu – byl při jedné pastorační návštěvě odveden (i s mou maminkou) z bytu k výslechu. Snažili se mu předhodit nějakou letniční literaturu, nic z toho nebylo, nakonec snad prý došlo dokonce k omluvě...Veřejná bezpečnost měla s modlitebnou společnou stěnu, tož tatínek rád zvyšoval hlas, aby z toho kázání soudruzi také něco měli, když už tam sedí s tím hrnkem na stěně...

Jinak však otec narazil zde na Příbramsku. Církevní tajemník byl zvyklý na bezproblémové příkyvování ze strany duchovního a najednou zde začal někdo nový něco vymýšlet a rozvíjet. Konfrontační dusno trvalo naštěstí jen krátce. Paradoxem je, že jsem tohoto člověka potkal sám při návštěvě zdejší školy, když jsem zakládal kroužek křesťanské výchovy „Amos“ a bývalý církevní tajemník tam vyučoval! Byl z toho chudák rudý celý vedle, že tam před ním dělám nábor dětí pro křesťanství...

Od začátku své služby otec pravidelně kopíroval svá kázání a rozesílal je mnoha lidem (nejen členům sboru) poštou. Jeho duchovní úsilí bylo velmi vytrvalé a musím uznat, že v podstatě neznalo překážek. Mnohá setkávání a biblické programy obnovil či zavedl.

Jak se sbor otevřel po revoluci?

Veřejnost náhle „objevila“ evangelický sbor díky účasti faráře a několika členů sboru v Občanském fóru. Otec tehdy otevřel zájmu veřejnosti svou rozsáhlou knihovnu exilové literatury, kterou s pomocí svých německých přátel asi šestnáct let propašoval ze zahraničí.

Ze strany sboru šlo v první řadě o nabídku pravidelné duchovní činnosti (bohoslužby, vzdělávání, pastorační péče apod.) a dostat tuto nabídku do povědomí veřejnosti. Biblické hodiny se samozřejmě konaly i během

prázdnin. Také začala ekumenická setkávání ve stylu „Taizé“. Nejznámější aktivita pro veřejnost je však bezpochyby ekumenický kulturní charitativní festival Dobříšské záření. S pomocí partnerských německých sborů jsme začali organizovat tzv. „dobročinné bazary“. A mnoho dalšího.

K otázce otevírání se veřejnosti musím dodat, že převážná část aktivit leží na bedrech ženské části sboru (v církvi věc asi obvyklá). Právě ženy jsou tak i zde hlavní hybnou silou a pokud hovoříme o vstřícnosti dobříšské veřejnosti vůči evangelické farnosti, pak je to ovoce především jejich zcela konkrétního svědectví – skrze lásku konající víry.

Co ti dnes dělá největší radost a starost?

Kromě tradičního křesťanství („po mámě či po babě“) se sbor duchovně obnovuje i jinak. Nováčci se více zajímají o biblické vzdělávání, rostě účast na bohoslužbách i na biblické hodině, sborových aktivit se účastní často i lidé z okolí (tzv. „nevěřící“ – spíše „necírkevníci“).

Ze starostí je to diskuse o plánované přístavbě fary, která – skrze svou demokratickou povahu - dává prostor pro nečekané negativistické postoje skeptiků a pochybovačů o potřebě takové stavby. Přesvědčovat sbor o tom, co je pro něho dobré a co umožní jeho další všestranný rozvoj, stojí více úsilí než jsem si po deseti letech služby představoval.

Největší starost mám však o to, abychom dokázali udržet kurs víry věrně i přes osobní sympatie či antipatie, které si i ve sboru tak usilovně činí nárok na prvenství ve vztazích.

Jsem pevně přesvědčen, že kdo žije pro sbor kvůli tomu, že to je jeho domov víry, kde čerpá to nejuzácnější a kde poznává, že sám je pro ostatní takto potřebný, ten se přes tyto přirozené překážky a nebezpečí dokáže přenést (lépe – má být kým přenesen) a neztratit správný směr i cestu do sboru! ■

POTKALI SE U KOLÍNA

Ester Hubená

Kolíne, Kolíne, stojíš v pěkné rovině a taky skoro uprostřed republiky, a tak se pěkně hodíš na sjezd (nejen) evangelické mládeže. No, ne že by byl náš první dojem z Tebe tak úžasný. Samostatná vlaková zastávka Kolín dílny mluví sama za sebe, ale naštěstí nejsi jen industriálně vyvinutý, ale máš i jiné přednosti, jak jsme se mohli sami přesvědčit. Z nevzhledného nádraží je to do centra sice daleko, ale když jsme došli na Karlovo náměstí, jehož strany tvoří měšťanské domy cit-

sv. Bartoloměje původně ze 13. století raně gotický, posléze byl přestavěn slavným architektem Petrem Parléřem. Škoda že jsme nemohli dovnitř, prý to stojí za to... Naproti však stojí muzeum, kde se můžeme dozvědět o Tvé další historii. Hm, nezní to nezajímavě. V minulosti zde žilo mnoho Židů (až třetina obyvatelstva města) a bydleli v ghettu – to samozřejmě zaniklo, ale zůstala zde synagoga ze 17. století – a moc krásná. Interiér je sice nepůvodní, ovšem ke kultur-

Židovský hřbitov

livě přestavěné a zachovávající charakter pozdního baroka a klasicismu, museli jsme uznat, že Ti historie není cizí. Taková neorenesanční radnice se může chlubit opravdu nádhernou zasedací síní z roku 1899. Jen škoda, že Tě Kolíne muse-li vylepšovat i v poměrně nedávné historii – v roce 1974 vedle radnice vyrostla betonová krabice zvaná Městský společenský dům. Uvnitř si ale člověk může užít spoustu zábavy, takže to Ti rádi odpuštíme.

Dominanty a subdominanty

Tvojí dominantou je samozřejmě chrám

Evangelický kostel

ním akcím (např. duchovním koncertům) se hodí dokonale... Kolíne, už tak jsi zajímavý, ale skrýváš jedno překvapení – je tu největší židovský hřbitov v republice a my měli to štěstí ho navštívit s průvodcem. Nejstarší náhrobky jsou z 15. století a je tu pochován dokonce i syn rabiho Löwa! To, co člověka ale uhrane, je ta atmosféra zapomenutého, břečťanem porostlého hřbitova jen s nahými náhrobky, bez kytek, svíček a věnců, neupravenost však působí přirozeně a jemně esteticky. No, Kolíne, to jsem tedy nečekala. A co dál? I evangelíci tu mají svůj chrám, který byl postaven v roce 1871

ve stylu pseudogotiky a zvenku vypadá opravdu netradičně. Uvnitř člověk může přemýšlet třeba i o smrti nebo sexualitě... A když už jsme u požitků těla, nesmíme zapomenout na Staré lázně z roku 1914, po rekonstrukci hezké zvenku i zevnitř, nešťastný jen neonový nápis v průčelí – zábava někdy ničí kulturu... A když je čas jít spát? Ubytování ve škole ze začátku dvacátého století v Kmochově ulici dokresluje pestrost Tvoji architektury, i místní si na Kutnohorském předměstí žijí v půvabných secesních vilách.

Kulturní akce

Kolíne, je vidět, že jsi docela fešák, ale máš i šarm a dokážeš zaujmout? Ach, skoro bych zapomněla, vždyť Ty jsi rodným městem skladatele Františka Kmocha, a tak se každoročně koná festival dechových souborů Kmochův Kolín, příště již 47. ročník. Jen aby se nepohádal s foto-

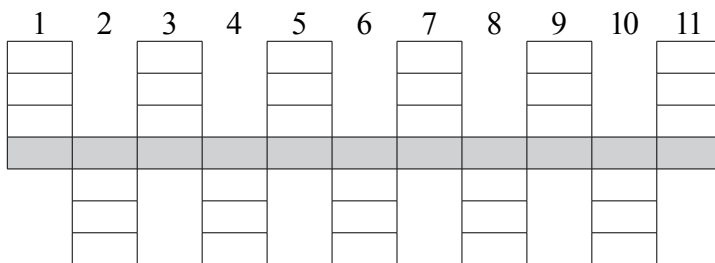
grafem Jaromírem Funkem, či ten Kolín vlastně je – Funkeho Kolín je fotografický festival. A další slavný kolínský fotograf Josef Sudek asi zůstane na ocet... Ale abychom se s Tebou Kolíne neloučili kyselé, můžeme se nakonec svést na historické řepařské drážce, jež je nejstarší v Čechách a vedla z kolínského cukrováru do Býchor.

A tak děkujeme, Kolíne, za Tvé vstřícné vystupování a ochotu ukázat se veřejnosti. Však není divu, vždyť máš zkušenosti: škoda jen, že místo v legendárních potravinách z Černého Petra jsem nakupovala jídlo v Bille. Tak slyšíte ten rozdíl? Ne jen ...hoj! Ale Ahóóój!!!

*Pokud chcete vědět o Kolíně víc, doporučuji na webu <http://www.cestyapamatky.cz/kolinsko/kolin> nebo knihu R. Lipuse a D. Vávry *Šumná města* (1. díl).*

Čím je pro naše plíce kyslík, tím je naděje pro (tajenka).

Emil Brunner, švýcarský teolog (1889-1966)

1.3.malý prorok SZ; 2.vlast Rút; 3.pytle z Gn 42; 4.Lámechova žena (Gn 4); 5.Ježíšův dopravní prostředek; 6.Izraelité; 7.nápis na kříži (Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum); 8.naděje, láska a ... ; 9.nápoj Poslední večeře; 10.soudce (Sd 10); 11.1.makabejský

Řešení z č.8: *Kdo skutečně miluje Boha, miluje také zemi a lidi. Emil Brunner, švýcarský teolog (1889-1966)*

VIRTUÁLNÍ NOHAVICA

Ester Hubená

Jaromír Nohavica vydal své třetí mp3 album s názvem Virtuálky. Písničky byly postupně nahrány a uveřejňovány každý týden od května do října na internetovém serveru deníku Virtuálně.cz. To určuje i charakter alba – pokud se vůbec dá mluvit o albu v tradičním slova smyslu. Nejde totiž o ucelený výběr, spíše je to „sbírka“ písniček za jedno období. Některé z nich reagují na aktuální témata (volby, ústavní krize), v jiných se Nohavica často obrací do minulosti (například píseň Chtěl bych zažít se očividně snaží komunistický režim ironizovat, ale mohla by se líbit i těm, co trpí nostalgii po „starých časech“ – což je spíše smutné). Sám Nohavica na stránkách o albu píše, že „nahrávání virtuálek úzce souvisí s dlouholetým hledáním nejlepšího způsobu domácího zaznamenávání mých náčrtků, témat, kytarových i melodických nápadů“.

Motiv nahrávání těchto písniček z alba Virtuálky je tedy prostý: udělat radost příznivcům a reflektovat v písničkách i současné dění – proto uveřejňování na internetu. V tom však spočívá riziko plytkosti písni a neuváženého nahrávání všeho, co Nohavicu napadne. A to pak už není daleko od toho, co říkal František Halas o poezii, že „skládá, jako když čurá“ – jde to samo a výsledek je dobrý, ale nikdy vynikající. A na internetu se to přece dá vydat tak jednoduše... Pro Nohavicu to je přitažlivé, může být díky internetu blíž svým fanouškům, ale raději by se jim neměl přibližovat tolik, aby netrpěla jeho výjimečnost.

Album obsahuje dle mého názoru jak povedené písně (V dobrém i špatném, Pozdrav z džungle), tak i vyloženě špatné, nehodné nahrání (Já žádám, Všechno je v normálu). A tak doufám, že tohle mp3 album jsou jen pracovní odřezky z Nohaviceva budoucího uměleckého díla.

Album ke stažení na: http://www.nohavica.cz/cz/diskografie/alba/disk_virtualky.htm

ROCK'N'ROLL V NÁRODNÍM

František Burda

Rock'n'Roll mě strhl od první chvíle, když jsem viděl hrát Plastiky v Národním. Měl jsem pocit, že všechno kýčovitý rádoby umění je jen legrační slaměnou výzdobou skvělého chrámu. Na chvíli se člověk vší tý pitomý nabubřelosti, povrchnosti, hedonisticko konzumního třeštění a šosácké zaslepenosti mohl z hloubi srdce smát s osvobodivým pocitem hlubší sounáležitosti.

Sám text hry plyne s lehkostí, srozumitelností a přitom řeší těžké, hluboké filosofické otázky lidské existence. Obhajoba duše, ke které se závratnou konverzí lásky prokouše komunista Max, je přesvědčivě burčující. Rockový šlágry jsou kompaktní součástí celku, nepůsobí samoučelně, jsou přesně a důmyslně vybrány a když na konci vidíte Rolling Stones na plátně, máte pocit, že se v dějinách fakt pohnuly tisíciletý balvany marastu a valí se... A když najednou Stones přehluší našimi Plasticí, víte, že ty kameny se dovalily až k vám a že toho jste nebo aspoň můžete být součástí.

V divadle prodávají 300stránkový program, kde je několik esejů Liehma, Černého, rozhovor se Stoppardem o Rock and Rollu, jsou tam dějiny Plasticů i s fotkami, Jirousovy texty, dopis Seifertův aj. texty. A pozor, za pouhých šedesát korun. No, já na to pojeďdu znovu, děj vám nechci vyprávět, abych nepředbíhal, ale smysl dialogů si v sobě stále opakují...

Tom
Stoppard:
Rock'n'Roll
Národní
divadlo
Režie: Ivan
Rajmont
Hrají: David
Prachař,
Alois Švehlík,
Miluše
Šplechtová

MUŽ, KTERÝ NEBYL

Jan Lavický

„Muž, který nebyl“ je krásný lyrický film bratří Coenů (Big Lebowski, Tahle země není pro starý, Bratříčku, kde jsi?), který je však mezi mými vrstevníky téměř neznámý. Chci jej tedy čtenářům Bratrstva trochu přiblížit. Film zaujme už na první pohled zpracováním, je totiž černobílý, Coenové se rozhodli přiblížit tím dobu, v níž se film odehrává (přelom 40. a 50. let), také hudba a spousta dlouhých, statických záběrů podporuje dojem, že film vznikl někdy před půl stoletím. Jen ten obraz bez šumů to kazí.

Film vypráví příběh holiče Eda Craneho (B. B. Thornton), kterého zákazník přivede na skvělou myšlenku výnosného podnikání. Stačí jen sehnat počáteční kapitál, který ale Ed nemá. Zato má bohatého známého Davea (James Gandolfini) a ten má zase poměr s Edovou ženou (Frances McDormand). Zkrátka kadeřník se rozhodne intrikařit a docela se mu daří, dokud kolem něj nezačnou umírat všichni, kdo jsou do tohoto „kšeftu“ zataženi. Už se ale nedá skončit, a tak za sebou musí Ed zametat stopy a lhát vyšetřovatelům do očí. Přitom ničí kolem sebe vše, na čem mu záleželo. Tolik špatných skutků nemůže zůstat nepotrestáno a je jedno, že trest přijde za něco, co Ed nespáchal.

„Muž, který nebyl“ rozhodně není veselý film. Je ale snímkem, který donutí k zamyšlení, jestli má cenu vytrvale za sebou pálit mosty, když Hřichy tvý tě jednou doženou.

Režie: Joel Coen, Ethan Coen, VB/USA, 2001, 116 min

STRÍPKY Z KULTURY

Klára Schneiderová

To ten Nový měsíc pěkně začal. Venku je Zataženo, občas trakaře padají, nebo se pro změnu na tuzemské Zoufalce i Ctíhodné občany bez rozdílu snáší Sesterstvo nemilosrdných sněhových vloček... Zkrátka, ani ty nejstarší Pamětnice tu nepamatují takový Prokletý ostrov tlakové níže, kde si každý připadá přinejmenším jako Zakletý v čase Vánočních koled. Ale na ně je prozatím času dost ; takže než se pustíte do zpívánek, radši si to vyšlápněte dejme tomu do pražskohradní jízdárny, kde je k vidění nebyvalá spousta kreseb, obrazů a jiných malůvek Josefa Čapka pěkně pohromadě ; těm štatocentričtějším zase udělá radost třeba sbírka nejkrásnějších českých knih minulého roku nebo Alfons Mucha jako Český mistr Belle Époque, obojí k vidění v Moravské galerii. No a když už jste tam, můžete se vypravit i dobře placenou procházkou k vile Tugendhat, jejíž Skleněný pokoj tuhle nedávno pronikl i do krásné literatury. Občanské sdružení Inventura spustilo první internetový portál v České republice věnovaný tvorbě lidí s mentálním handicapem ; k vidění i slyšení jsou tu videa, hudba, fotografie nebo krátké animace. Vláda schválila půlmilionovou finanční injekci pro filmový průmysl ; ministerstvo kultury chce totiž pomoci investičních pobídek lákat zahraniční filmaře zpět do českých luhů a hájů. A nejoblíbenější zdejší knihou je podle účastníků celonárodní ankety Kniha mého srdce Saturnin Zdeňka Jirotky. Inu, komu není rady, tomu není pomoci, kdo nehraje, nevyhraje, ale risk je zisk, konec dílo chválí a kdo hledá, najde. A výsledek : skvost.

Byl tu papež.

Český prezident odmítal ratifikovat tzv. Lisabonskou smlouvu, která kvůli tomu-to poslednímu podpisu nemohla vstoupit v platnost. Navzdory tomu, že smlouvu schválil český parlament i Senát (i Ústavní soud), využíval V. Klaus nejasně formulovaných kompetencí, které jako prezident má, a kladl si další podmínky. Obavy z navrácení majetku vyhnaným sudetským Němcům jsou ale neopodstatněné (jak pro Respekt řekl ředitel pražské Sudetoněmecké kanceláře Petr Barton: „nikdo nemusí mít obavy z toho, že by přišel kvůli Lisabonské smlouvě o majetek v bývalých Sudetech“, ostatně v současné době se z milionů vyhnaných Němců o majetek soudí jen několik desítek, a to zatím zcela bezvýsledně) a mohly být vzneseny mnohem dříve.

Americká největší protestantská církev ELCA (luteráni) se po osmi letech příprav (studii posílaných na sbory apod.) snaží zrovnoprávnit partnery svých otevřeně homosexuálních farářů žijících s nimi v celoživotních svazcích. I u nás je homosexualita téma, které ve sborech vyvolává emoce, v Americe pak to je téma ještě ožehavější. Několik – evangelikálně laděných – kongregací už z ELCA vystoupilo, jiné se k tomu chystají. Jiným ale přibývají členové právě proto, že v Americe je jen málo církví skutečně vstřícných k této menšině.

Před dvaceti lety se zvonilo klíči. K výročí pádu totalitních režimů v Evropě pořádala ČCE vzpomínkovou akci pod názvem ...1989...Exodus...2009... V rámci těchto oslav se 17. října pochodovalo z německého velvyslanectví v Praze k památníku obětem komunismu na Újezdě, a poté na Národní třídu, k památníku 17. listopadu. (Jen pro srovnání: v Polsku měli částečně svobodné volby už v červnu 1989, v Maďarsku zahájili velké změny v říjnu, a Berlínská zeď se otevřela 9. listopadu.)

Také Diakonie má své listopadové výročí: 20 let uplyne 1. listopadu od chvíle, kdy bylo založeno první zařízení Diakonie ČCE (Středisko křesťanské pomoci v Praze). Dnes patří Diakonie k největším nestátním organizacím svého druhu. Provozuje celkem 33 středisek po celé České republice – podívejte se na www.diakoniecce.cz, jestli třeba i u vás doma některé středisko nepůsobí a jestli v jeho chráněné dílně třeba nejsou ke koupi originální vánoční dárky.

Blíží se advent.

Zdroje: The Economist, Respekt, diakoniecce.cz, evangelický diář, srcce.cz

Z CENTRA:

Byl Sjezd (nejen) evangelické mládeže. V září se do jeho příprav zapojila nová tajemnice-farářka mládeže Marie Medková. Dá se říci, že skončením kolínského Sjezdu také končí krátké mezidobí bez tajemníka-faráře mládeže. Nové tajemnici-faráře mládeže tak přejeme mnoho sil do práce, hodně nápadů a příjemných akcí s mládeží a hlavně Boží požehnání. V říjnu se s oddělením mládeže po několika letech loučí Miriam Richterová (Junová), která se přesouvá o patro níže, kde bude pracovat jako fundraiser. Děkujeme jí za její často neviditelnou, přesto důležitou práci na Oddělení mládeže.

Kolínského Sjezdu nejen evangelické mládeže se ve dnech 25. - 28. září zúčastnilo 550 nejen mladých nejen evangelíků. Více informací očekáváme.

ZE SENIORÁTŮ:

20. – 22. 11. se v Rokycanech konají Seniorátní dny mládeže Pražského seniorátu. Téma: Láska tělesná a duševní. Hlavní řečníci: Marie Medková, Zdeněk Susa. Večer koncert kapely Wunderbar.

27. – 29. 11. – Druhé zahraniční Setkání mládeže Ochranovského seniorátu, tentokrát v Drážďanech. Dozvíte se něco o M. L. Zinzendorfovi, prohlédnete si předvánoční Drážďany,... Společný program s drážďanskou mládeží.

28. 11. Florbalový turnaj SOM CUP - Brno-Líšeň

4. 12. od 17 hodin v Mělníce se koná Vánoční mládež, na kterou vás zve SOM poděbradského seniorátu. Můžete se těšit na povídání Jana Opočenského, vánoční písničky, vánoční menu a dárky.

12. 12. od 14 hodin se v Praze v Nuselském sboru (Žateckých 1169/11) koná festival mládežnických divadel Svatí Blázni. Divadelní soubory se mohou hlásit na adrese pgroll@centrum.cz

28.12. – 3.1. – Královéhradecká mládež pořádá Společenské nezapomenutelné zakončení roku s přáteli plné nejen všelijakých zimních radovánek v Tisu.

15. 1. 2010 v Kulturním domě Krakov (Těšínská 600, Praha 8 Bohnice) koná tradiční evangelický ples Báječnej bál, letos v Maškarách. Co toto téma bude konkrétně obnášet, bude průběžně upřesňováno na www.prazska-mladez.evangelnet.cz

Více informací naleznete na webech mládeží jednotlivých seniorátů.

Rozcestník: <http://www.evangelnet.cz/cce/mladeze>

Předplatné časopisu Bratrstvo 2010

Vážení čtenáři, předplatitelé, pomalu se blíží konec roku, doufáme, že letošní ročník vás svým obsahem nezklamal, ale naopak potěšil a zůstanete našimi čtenáři. Zaslání Bratrstva je kontinuální, tzn. přechází do dalšího roku. Jakékoliv změny v předplatném (počet kusů, odhlášení předplatného) prosím oznamte nejpozději do **15. prosince 2009**.

Pokud tak neučiníte, budeme předpokládat, že zůstáváte předplatiteli i nadále.

Změny oznamujte na adresu redakce bratrstvo@evangelnet.cz.

Cena předplatného zůstává 200,- Kč na celý rok.

MILÉ SESTRY, MILÍ BRATŘI,

JAKO V POSLEDNÍCH LETECH I LETOS JSME PRO VÁS PŘIPRAVILI NÁSTĚNNÝ KALENDÁŘ, VE KTERÉM CHCEME PŘEDSTAVIT ŽIVOT V EVANGELICKÝCH SBORECH.

KALENDÁŘ JSME PRO VÁS PŘIPRAVILI S LÁSKOU A S NADĚJÍ, ŽE VÁM POSLOUŽÍ PO CELÝ ROK 2010 NEJEN PRAKTICKY, ALE ŽE VÁS POTĚŠÍ I ESTETICKOU HODNOTOU.

POKUD VÁS NAŠE NABÍDKA OSLOVILA, MŮŽETE SI JEJ OBJEDNÁVAT V POŽADOVANÉM MNOŽSTVÍ NA PŘILOŽENÉM OBJEDNÁVKOVÉM LISTU.

KALENDÁŘE VÁM BUDOU PO ZAPLACENÍ DORUČENY PŘÍMO DO SBORU NEJPOZDĚJI DO 10.12.2009.

CENA KALENDÁŘE JE 89,- Kč.

OBJEDNÁVKOVÝ LIST, PROŠÍME, ZASÍLEJTE ZPĚT NA NAŠI ADRESU NEJPOZDĚJI DO 5.12.2009, ABYCHOM STAČILI VČAS ZÁSILKU VYPRAVIT, V PŘÍPADĚ, ŽE BY VÁM TENTO ZPŮSOB NEVYHOVOVAL, KONTAKTUJTE ÚČK, M. VOŽENÍLKOVOU, TEL. 224 999 272, MAIL: VOZENILKOVA@SRCCE.CZ

KALENDÁŘ
2010

ČESKOBRASTRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ

BRATRSTVO

roč. 50/2009
číslo 9

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické.

Grafická úprava: O. Fikejs, sazba a technická redakce: Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přídělené registrační číslo MK ČR 5092.

ISSN - 1213-9351